

«Άγγελέ μου πρόσεξε, μη χάσεις τα φτερά σου»!

Ιωάννη Γ. Θαλασσινού.

Κάποτε, λέει ένας μύθος, ήταν ένας άγγελος, που θέλησε να γνωρίσει τις χαρές και τις ηδονές, που ξελογιάζουν τους ανθρώπους. Ήταν παράξενος να μάθει γι' όλα αυτά, που οι άνθρωποι θυσιάζουν ακόμη και τη ψυχή τους.

Παρουσιάστηκε λοιπόν μπροστά στο θρόνο του Δεσπότη Χριστού και ζήτησε να κατέβει στη Γη και να ζήσει κι αυτός όπως οι άνθρωποι. Ο Πανάγαθος Θεός θέλησε να τον αποτρέψει. Όμως αυτός τον πίεζε με παρακάλια να τον αφήσει. Τελικά τον άφησε, λέγοντάς του με πόνο:

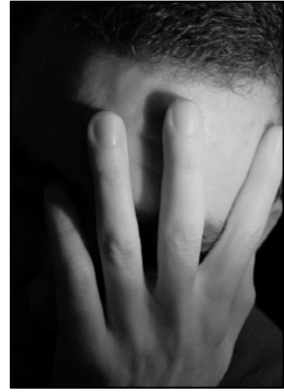
– «Άγγελέ μου πρόσεξε, μη χάσεις τα φτερά σου»!

Κατέβηκε λοιπόν στη γη ο άγγελος με την φωτεινή του τη μορφή και τα ολόλευκα φτερά του κι άρχισε να συναναστρέφεται με τους ανθρώπους, που γλεντούσαν, όπως έλεγαν, τη ζωή τους. Στην αρχή η καθάριά του μορφή και η καλοσύνη ελέγχανε τους σκοτισμένους απ' τα πάθη τους ανθρώπους και τον κοιτούσαν όλοι τους εκστατικοί, με δέος. Όμως, σαν μάθανε γιατί και πώς βρέθηκε εκεί, άρχισαν από κακία κι από ζήλια να προσπαθούν στις αμαρτίας τις πλάνες τέχνες να τον μυήσουν, για να τον κάνουν όμοιο μ' αυτούς και η συνείδηση – όση τους είχε απομείνει – να πάψει πια να τους ελέγχει. Κι έτσι πες-πες, σιγά-σιγά, με την μαλαγανιά και τη ψευτιά και την ψευδαισθήση της ηδονής τον έκαναν τελείως να ξεχάσει ποιος ήταν και από πού κατέβηκε.

Σε λίγο καιρό, για να μην τα πολυλογούμε, μαύρισαν τα λευκά του ρούχα μέσα στα καταγώγια, που γυρνούσε, κι άρχισαν να γέρνουν και να μαραίνονται τα μεγάλα του αστραφτερά φτερά. Αυτός όμως χαμένος μέσα στη ζάλη, απ' τα πιοτά και τον καπνό, μα πίοτερο από τους ανήθικους έρωτες και τα φαρμακερά τους βέλη, δεν τα 'βλεπε.

Όσπου ένα πρωινό, ξύπνησε ζαλισμένος απ' το μεθύσι κι είδε πεσμένα κάτω στο βρώμικο το πάτωμα

τα δυό του τα φτερά. Αμέσως κοίταξε μέσα σ' έναν καθρέπτη και τρόμαξε. Το είδωλο που έβλεπε απέναντί του δεν ήταν ενός αγγέλου, αλλά ενός δαίμονα, μαύρο και σκοτεινό το πρόσωπό του. Και τότε θυμήθηκε, όπως ο άσωτος της παραβολής, την ωραιότητα της μορφής του και την καθαρότητα της ψυχής του, όταν ήταν άγγελος, κι έκλαψε, έκλαψε πικρά. Τότε του 'ρθανε στο νου τα λόγια του Θεού, που 'χε ξεχάσει: «*Άγγελέ μου πρόσεξε, μη χάσεις τα φτερά σου!*»! Κι έβγαλε, απ' τα βάθη της ψυχής του, μιά πονεμένη κραυγή, που ακούστηκε στα πέρατα της οικουμένης. Κι έφτασε η κραυγή του μέχρι τους Ουρανούς και του Χριστού το θρόνο. Δάκρυσε ο Χριστός, όπως τότε που πέθανε ο φίλος Του ο Λάζαρος, και έστειλε τον Αρχάγγελό Του κάτω στη Γη να μαλακώσει τον πόνο του παιδιού Του.

Γέμισε κι άστραψε η κάμαρη του πριν-αγγέλου, απ' το φως του Αρχαγγέλου, κι έκαμε να φαίνεται πιο βρώμικη και σκοτεινή η ψυχή του.

– «*Γιατί βοάς κι οδύρεσαι αδελφέ;*» Τον ρώτησε, τάχα σαν να μην ήξερε, ο Αρχάγγελος. Και πριν ακόμη ο φοβισμένος πριν-άγγελος απαντήσει, συνέχισε λέγοντας: «*Στον ουρανό έφτασε η κραυγή σου και με 'στειλε ο Κριτής της Οικουμένης να σε ρωτήσω, γιατί πονάς αγαπημένε μας αδελφέ;*»

Γνώριζε ο Αρχάγγελος τα πάθη τ' αδελφού του, μα έπρεπε μονάχος του να τα μολογήσει και να ζητήσει συγχώρια απ' τον Πλάστη.

Κι άρχισε ο πριν-άγγελος με κλάματα κι αναστεναγμούς όλα του τα λάθη, τα πάθη και τις βρωμιές να εξιστορεί και να ζητά συγγνώμη και σαν τον άσωτο να μην διεκδικεί την δόξα τη πα-λιά, την πρώτη, πού κάποτε είχε σαν παιδί του Θεού αγαπημένο, αλλά μιά θέση δούλου κι υπηρέτη. Κι όσο μάκραινε ο λόγος – γιατί πολλά ήταν τα κρίματά του – τα πεσμένα μαραμένα του φτερά, σαν θησαυρό μεσ' την αγκαλιά κρατούσε.

Κι άκουσε ο Αρχάγγελος και δάκρυσε κι αυτός και τον Ουράνιο Πατέρα παρεκάλεσε.

– «*Θεέ και Κύριε της αγάπης και της συγγνώμης, που για όλα τα παιδιά Σου σταυρώθηκαν και πέθανες, μα κι αναστήθηκαν, για να μας σώσεις, συγχώρεσε και το πλάσμα Σου αυτό και ανάδειξέ το πάλι καθάριο και λαμπρό, όπως ήταν πριν σε προδώσει, γιατί πολύ αμάρτησε, μα και πολύ μετάνιωσε.*»

Τότε, σαν δυνατή βροντή, η φωνή του Θεού ακούστηκε από ψηλά, να λέει:

- «Είναι ιδίωμα των Αγγέλων η καθαρότητα. Μα εσύ μαύρισες και λέρωσες τη ψυχή σου. Είναι χαρακτηριστικό των Αγγέλων να με υπηρετούν. Μα εσύ με πρόδωσες κι άλλον προσκύνησες αφέντη. Κι έτσι, έχασες τα φτερά σου, που είναι δώρο δικό μου ξεχωριστό σ' όλους τους Αγγέλους. Άκουσα όμως τη κραυγή σου, κι είδα τη μετάνοιά σου. Κι επειδή δεν ξέχασα ότι ήρθα στη Γη κι έπαθα και πόνεσα και σταυρώθηκα, πρώτα για τους αμαρτωλούς κι έπειτα για τους δικαίους, σε συγχωρώ και δικό Μου παιδί ξανά σε λογαριάζω. Η στολή της ψυχής σου λαμπρή και καθαρή θα ξαναγίνει, όμως... τα δυό σου τα φτερά για να ξαναποκτήσεις, θα πρέπει σκληρά να δουλέψεις στο πνευματικό των αρετών χωράφι Μου και νικητής να βγεις στον αόρατο των παθών το πόλεμο. Μα μην τρομάξεις, γιατί Εγώ μαζί σου θάμαι, θα πολεμώ και θα νικώ για σένα, εάν και όσο εσύ μ' αφήνεις».

Αυτά ο μύθος λέει, μα δεν μας αποκαλύπτει εάν ο άγγελός μας κέρδισε ξανά τα δυό του τα φτερά. Και μείς, που γνωρίζουμε ότι Άγγελος να πέσει και δαίμονας να καταλήξει δεν μπορεί, μιάς και μιά μονάχα ήταν η φορά, που διάλεξαν οι Άγγελοι, εάν το Θεό θα λάτρευαν ή τον Εωσφόρο θα ακολουθούσαν. Και όσοι τότε, πριν ακόμη ο άνθρωπος να πλαστεί, το «στώμεν καλώς στώμεν μετά φόβου» του Αρχαγγέλου ακούσαν κι έμειναν σταθεροί, στο Θεό κοντά, Άγγελοι για πάντα μείναν. Όσοι πάλι τον αρχηγό τους τον Εωσφόρο ακολούθησαν, στο πέσιμο της υπερηφάνειας και του εγωισμού το φοβερό, δαίμονες για πάντα έμειναν από τότε.

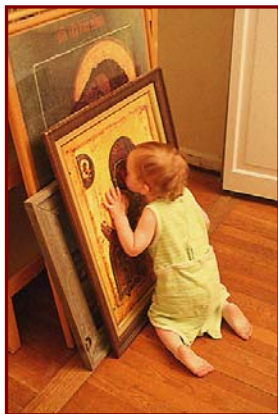
Πίσω από τον μύθο, κρύβεται το κάθε αγνό και άκακο παιδί, που μπλέκει στα δίκτυα του κόσμου και της φιληδονίας και τα δυό του τα φτερά - την αγνότητα και τη πίστη - λερώνει και στο τέλος τα χάνει. Είθε, σαν τον άγγελο του μύθου μας, να

βρούμε όλοι μας το δρόμο του γυρισμού προς τον Θεό Πατέρα μας και της απωλείας το θανάσιμο το μονοπάτι να εγκαταλείψουμε.

Κι όσοι, τώρα ξεκινούν το δύσκολο ταξίδι της εφηβείας και της νιότης, προτού θελήσουν τον απαγορευμένο καρπό της αμαρτίας και της αποστασίας απ' το Θεό να δοκιμάσουν,... ας το σκεφθούν καλά και την ολόλευκη ψυχή τους ας ρωτήσουν. **Άλλωστε, αιώνες τώρα, από την εποχή των πρωτοπλάστων, η δο-**

κιμή κάθε παράνομου καρπού πάντα το χάσιμο του Παραδείσου φέρνει.

Γι' αυτό, ας θυμόμαστε πάντα του Θεού τη συμβουλή: «*Άγγελέ μου πρόσεξε, μη χάσεις τα φτερά σου!*»!

Ιωάννης Γ. Θαλασσινός

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. «Ο Άγιος Ιερομάρτυρας ΑΡΙΣΤΙΩΝ, (ἢ ΑΡΙΣΤΕΑΣ, † 3 Σεπτεμβρίου)». (Σελίδες 121, Ἀθήνα 2003).

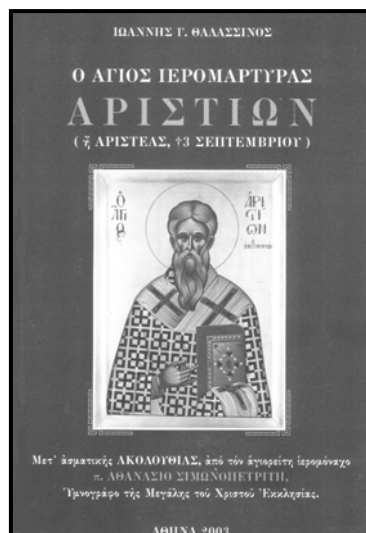
Περιέχει τὸ Βίο τοῦ Ἁγίου, ἀγιολογικά, ἱστορικά κ. ἄ. στοιχεῖα, καὶ τὴν ἱ. Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου (ἀπὸ τὸν Ἁγιορείτη Ἱερομόναχο π. Ἀθανάσιο Σιμωνοπετρίτη, Ὑμνογράφου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας).

Διατίθεται ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος (Χαβρίου 3, 105 62 Ἀθήνα. Τηλ.-Fax: 210-32.24.819) καὶ ἀπὸ τὸν συγγραφέα.

2. «Ο Πόλεμος τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν. (Ὅσιου Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου: Ἱερὰ Ἀκολουθία ἐπὶ ἐνοχλήσει αἰσχυρῶν καὶ ρυπαρῶν λογισμῶν)». (Σελίδες 64, Ἀθήνα 2008).

Παρουσιάζεται μὲ εὐσύνοπτο καὶ ἀγιοπατερικὰ τεκμηριωμένο λόγο ὁ πνευματικὸς πόλεμος τῶν λογισμῶν, καὶ εἰδικότερα ὁ «πόλεμος τῶν αἰσχυρῶν λογιμῶν». Τὴν ὅλη προσπάθεια ἐνισχύει καὶ κοσμεῖ ἡ ἀνέκδοτη οὐσιαστικά «*Ἱερὰ Ἀκολουθία ἐπὶ ἐνοχλήσει αἰσχυρῶν καὶ ρυπαρῶν λογισμῶν*» τοῦ Στυλίου Ὁσίου Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου († 24 Μαΐου), ἡ ὁποία καὶ παρατίθεται διορθωμένη καὶ ἐμπλουτισμένη, ἀπὸ παλαιούς χειρόγραφους Κώδικες.

Ἐκδόσεις Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος.

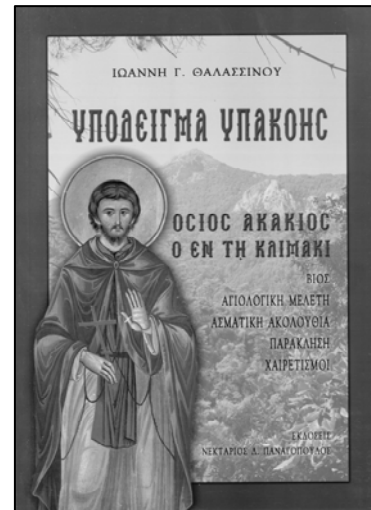

3. «Υπόδειγμα Ὑπακοῆς, Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ ἐν τῇ Κλίμακι († 26ῆ Νοεμβρίου)». (Σελίδες 160, Ἀθήνα 2009).

Περιέχει τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου, ἱστορικά, ἀγιολογικά κ.ἄ. στοιχεῖα, τὴν ἱ. Ἀκολουθία Του (ἀπὸ ἀνέκδοτους κώδικες), καθὼς καὶ Παράκληση καὶ Χαιρετισμοὺς τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τὸν Ἱεροκλήρυκα καὶ Ὑμνογράφο Ἀρχιμ. Νικόδημο Ἀεράκη.

Ἐκδόσεις Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος.

4. «Ὁ Βίος τῆς Ἁγίας Ἀμαλίας († 10 Ἰουλίου)». Περιέχει τὸν Βίο δύο (2) ὁμωνύμων Ἁγίων. Ἀνέκδοτο.

5. «Ἡ Ἁγία ΕΥΛΑΛΙΑ τῆς Βαρκελώνης († 22 Αυγούστου) καὶ ἡ Ἁγία ΕΥΛΑΛΙΑ τῆς Μερίδης († 10 Δεκεμβρίου)». Περιέχει τὸν Βίο δύο (2) ὁμωνύμων ὀρθοδόξων Ἰσπανίδων Ἁγίων. Ἀνέκδοτο.

6. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Διάφορα νεανικά κ.ἄ. διηγήματα. Ἀνέκδοτο.